

26 септември 1915 година. Първата световна война. Българо-сръбската граница, връх "Китка". Участъка за отбрана на 20 погранична дружина.

... беше почти на разсъмване, но мъглата позволяваше незабелязано да се отдръпнем от неприятеля, при все това той (противника) узна за положението на работите и чувствайки се горд, повечето затова, че пред позицията му на около 40 крачки имаше наши трупове на убити и ранени и че ние сме отстъпили, то излезна от окопите си (разбира се не всички) и най-лакомо започна своята многообичайна работа – обири на убитите трупове и ранените, като непрекъснато отправяха по наш адрес най-вулгарни псувни ...

Амбицирани от всичко онова що чуваха и гледаха у шовиниста сърбин и подпомогнат случайно от две роты от 23 пехотен Шипченски полк, нашите взводове литнаха първи към противника, час по-скоро да му докажат, че не „Бугараши са будалаши“, а Сърби, и че „Бугараши“ имат офицери, а не само самохвалковците – сърби. С вик “Ура”, някой

Първите боеве на Българската армия през Първата световна война

Написано от ivailo

Неделя, 27 Септември 2015 20:47

добавиха “Да живее България”, без да гледат на жертвите от сръбския огън от бомби и куршуми, яростно се нахвърлихме в окопите му, гдето само от нож трябваше да паднат около 64 трупа, между които и двама офицери (един майор и един капитан), за да отстъпят останалите.

// За първи път имах щастието да гледам такава покъртителна картина на боя – Това беше боя на „Китка” на 28 септември (1915 г.).

Характерна бе волята на българина в този бой, но не по-долу беше и оная на Сърбина. Факта доказва, че в българина е съществувала, съществува и ще съществува желязната воля да победи или умре. Той е лъв стига да бъде увличан от своя началник. Войника - граничар, от дълго време уединен тук да пази границите на своето мило Отечество, е безстрашен, решителен и винаги способен да върши такива дела.

Тъй се завърши боя при връх Китката, дето бяха ранени двама редника граничари, след което граничния ротен командир бе освободен за да вземе участие в боя при завладяването на връх “Блок”. Там тая същата деятелност се разви от граничарите от които се искаше всякога и от всякого най-много понеже познават местността, а граничаря без да държи сметка за това, че той е тук нащрек от денят на мобилизацията се бие и сражава най-доблестно. При този бой, жертвите от наша страна (граничарите) благодарение на удобните подстъпи до неприятелската позиция, имаше само един ранен, а противника с жертви ... отстъпи позицията си, която се завладя от нас.

От тук граничният ротен командир бе освободен за да вземе участие в боя при завладяване на висотата “Глоговица” – южно от село Лединци (Сръбско), дето не успя да вземе участие, обаче с 4 взвод от ротата си той държа в отбранително положение същата висота до деня на тръгването му в поход за гр. Зайчар.

Командир на ротата: поручик Ненов

Извадка от Дневника за бойните действия на 3 рота от 20 погранична дружина.